

Umutsuzluğun Adanı

– Mehmet DEMİR · 21 Ekim 2009

Gökyüzü her zaman mavidir aslında
Her zaman beyazdır bulutlar
Hayal kurmak güzeldir bilirim
Bu yüzden pembedir umutlar

Benim gözlerim mi kapanmış
Yüreğim mi kararmış nedir
Kara görüyorum her şeyi
Her yer kapkaranlık...

Hayat sevince güzeldir
Hayat, sevene özeldir diyorken
Bir taş oturmuş ki yüreğimin tam orta yerine
Şimdi ne sevinçlere açılır yüreğim
Ne özlemleri hoş görür...

Kan beynime sıcıyor şimdi güzel bir haber duysam
Mutlak bir bela vardır diyorum arkasından
Yüzüme biri gülümsese
Ardında alaycı bir bakış arıyorum nedense

Ne zaman karardı ortalık,
Nasıl karartmışım anlayamadım
Yoksa zaten karaydı da ben mi görmemişim?
Bu kadar mı acımasızdı hayat, bilememişim...
Yüzümdeki tebessüm de mi sahteydi
Yoksa hiç mi gülmemişim?...

Umut taşırdım yüreğime, etrafıma
Umutsuzluğu can düşmanım bilirdim
Bilirdim ki yaşayamaz umutsuz insan

Heyhat!
Umutlarım bir anda nasıl kazınmış yüreğimden
Umarsızlıklar kaplamış her yanıma

Ben, umutsuzluğun insanı!...
Dilimde duyarsızlığın lisanı!...
Anlaşılır gibi değil
Anlatılır gibi değil

Saçma sapan düşünceler kaplamakta beynimi
Gün be gün saçmalamaktayım.
Aptallık bana göre midir?
Tanrım, bu adam ben miyim?..

Korkunç birine dönüşmekten korkuyorum
Sevgisiz, ruhsuz...
Hoş görüsz, yüreksiz yaşamak bana göre değil

Benim olduğum yerde umut olurdu
Sevinçler yağmur gibi yağardı üzerime
Öyle sağanak yağardı ki
Şemsiye açardı insanlar

Şimdiyse çöller kadar kuru
Güneş gibi kavurmakta içerimi sevgisizlik
Bir dokunsalar, bin ağlayacakmış gibi dolu gözlerim
Küçük bir suda fırtınalar koparmaya hazırım her an
Feryadımı avaz avaz bağırarak istiyorum

Öyle bir şey bağlıyor ki elimi-kolumu
Nedir? Ben de bilmiyorum

5 Ağustos 2005